

A közösségi tervezésről általában

- Léteznek ugyan kötelezően előírt társadalmi egyeztetések, de ezek több szempontból is csak üres formaságoknak tekinthetők:
 - a rövid határidők miatt az érintettek mozgósítása gyakorlatilag nem lehetséges
 - a tervekben alkalmazott szakzsargon az érintettek nagy része számára érthetetlen
 - a hátrányos helyzetű csoportok (nők, szélsőségesen szegények, stb.) sokszor szóhoz sem juthatnak
- Ha a terv/beavatkozás így készül, **A KONFLIKTUS GARANTÁLT**

▪ A „belső”, közösségi tervezés esetén

- Az érintetteket már a tervezés korai fázisában bevonják a munkákba, a csoportok kapcsolatba kerülnek egymással
- Megismerik egymás érdekeit, szándékait elképzeléseit
- Kikérik a véleményüket, sőt egyes feladatokat az érintett csoportokra delegálnak
- A terv a közös gondolkodás során valamiféle konszenzussal jön létre
- Azt így nem kell külön ismertetni, elfogadtatni („társadalmasítani”)
- Az érintettek részéről sokkal nagyobb az elkötelezettség, a megrendelőnek nem kell attól tartani, hogy a megvalósítás során ellenállásba ütközik
- A közösségi tervezés tehát nem egy szélesebb körben tartott társadalmi egyeztetés, hanem egy alapvetően már, a közösség képviselőinek bevonására építő tervezési módszer
- A tervező a különböző tudásformák összehangolásáért felelős, nem pedig a konkrét megoldás diktálásáért!